

Ebben az észmarcangoló tusában nem lehet törödnünk vérrel, fáradsággal, éhséggel, tisztálkodással; mindnyájan, mint egy ember, felkavargó tömeghisztériában száguldunk az ágyúgolyóktól felszakgatott utakon a menekülő, szétszórta ellenség sarkába. És úgy hajszoljuk őket, úgy legázoljuk az előttünk meglazult hadseregarcvonalukat, hogy itt már betömhethetlen léket kap a frontjuk.

Mintha éreznők, hogy ezzel a hatalmas átütő erejű nekilendüléssel, ezzel a Gorlicére ráduplázó, történelmileg lupkovi áttöréssel a gorlicei áttörés diadalát megtetézzük és beteljesítjük az «orosz henger» összeroppanását. S az orosz katonaság és orosz nép harci kedvének lobogásából hamu lesz és pernye! . . .

Hogy mekkora e győzelem mértéke? Minden szónál világosabban beszél a százezernyi muszka fogoly, s töméntelen fegyver, ágyú- és hadiszerzsákmány.

Az orosz front ilyen összemorzsolásával itt az ő nemzeti sorsuk messzi kihatólag megpecsételtetett. A cári Oroszország pillére kidőlt . . .

Fejünk felett ragyog a nap és sugaraiból fénykoszorút fűz harcossaink homlokára.

Házi tűzheyeinket, asszonyainkat, gyermekeinket, szóval a hazánkat megvédeni: nap mint nap nyomulunk előbbre a szaladó oroszok kezétől lángban álló és üszökké égett falvakon keresztül.

Mindenfelé a muszkák kegyetlen pusztításainak orgiája kormozza be a győzedelmünk dicsfényét! . . .

. . . Így loholt előre a magyar 1915 májusában a galíciai mezőkön, a muszka seregroncok nyomában, vérző szívvel.

Ők törtek be reánk. Mi csak védekeztünk. Ki kellett vernünk az ellenséget.

És a kölcsönkenyér is visszajárt.

Az 1849-ben a Világosig besétált muszkák unokáit a Kossuth katonáinak unokái páholták itt el!

Remetei Fülepp Dezső.

CSONKÁN MARAD.

Csak tompa, szaggatott dörej,

amit a Város fellövel.

Gép, állat, ember zúgó kórusa:

kenyérért, kéjért birkózó tusa.

Mindenki néző s részes egyaránt

a füstös, gőzös forgó színpadon.

Akik a hajsza vaktában leránt,

nem áll melléje mentő irlalom.

Tiporva ott marad a kőarénán.

A cézárélet harsog: csak tovább!

Dermedve nézem, félreállva némán,

hogy magasítja föl a Golgotát.

De könnyből, vérből, hörgő jajból

tengerözönt hiába sajtol!

Csonkán marad, sohsem lesz kész vele,

ormára nem kerül a béke szent jele.

Réz Gyula.